

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SÎNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVEȘTEȘC CELE BUNE.”

Anul XVI.

CE-LOR CE BINEVEȘTEȘC PACE,

No. 2.

CUPRINS: Secretul succesului

Secretul succesului

Despărțirea de lume

Principiile noastre

Dumnezeu face lucruri mari

Scopul școlii de Sabat

Vești bune

Solie

Buletinul Zecimii

Ora Tabitei

Ora Misionară

Adormiți în Domnul

Diverse

Fiece persoană normală din această lume simte în inima sa o dorință de a avea succes în viață. Lucrul acesta se adevărește atât cu creștinul cât și cu omul din lume, numai că adevăratul creștin are o idee cu totul diferită despre aceea ce alcătuiește adevăratul succes. Răul constă în a nu avea această dorință, ci în susținerea ideilor false despre aceea ce alcătuiește succesul și în folosirea rea a mijloacelor bănești și a metodelor pentru atingerea lui.

Domnul a arătat în chip lămurit în Cuvântul Său că El dorește ca copiii Săi să prospereze atât individual cât și colectiv. Planul Său pentru poporul din vechime era ca ei să fie „cap, nu coadă“, și planul Său pentru poporul Său de astăzi este același. Planul Său este ca biserica Sa să fie o puternică influență în lumea aceasta, și ca ea să prospereze în împlinirea marelui și importantei datorii pe care El i-a încredințat-o.

Succesul deci este un lucru care trebuie dorit. Însă dorința cea mai puternică și cea mai stăruitoare nu va fi îndeplătoare pentru a ni-l aduce. Dacă noi în adevăr dorim succesul, trebuie să-l căutăm, să muncim pentru el, și să sacrificăm pentru el. El nu poate fi dobândit niciodată fără o efortare reală. Aceia cari îl doresc trebuie să fie dispuși a plăti acest preț.

Singura strădania omenească, indiferent cât ar fi de mare, nu poate să ne asigure succesul. Lucrul acesta este în deosebi adevărat în lucrarea lui Dumnezeu. Fără de ajutorul și binecuvântarea divină, toate planurile, străduințele și sacrificiile omenești vor fi în zadar. Fără de ajutorul de sus, noi nu putem face nimic. Însă, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, noi putem să facem totul prin Hristos. Prin El, succesul cel glorios va încununa străduințele noastre.

Nouă, ca popor, Dumnezeu ne-a încredințat o mare și importantă lucrare — o lucrare scumpă inimilor noastre. În vederea succesului ei noi am muncit din greu, ne-am rugat și am sacrificat. Fiece pas înainte, fiecui semn de progres, a bucurat inimile noastre. Acum, dorința și grija noastră cea mare este a o vedea înaintând cu succes către un grabnic și triumfător sfârșit. Dacă noi vom fi credincioși față de Dumnezeu, credincioși principiilor lucrării Sale, credincioși soliei, și credincioși celor ce El a încredințat mâinilor noastre, El ne va binecuvânta și ne va face să prosperăm într'un chip minunat și ne va da un succes uimitor. Lucrul acesta dorește în adevăr să-l facă, „căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijinească pe aceia a căror inimă este întregă a Lui“.

A. V. Olson.

Despărțirea de lume

Apelul adresat de fratele C. H. Watson, președintele Conferinței Generale

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“. Apoc. 3, 11. „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, ... prin gândurile firii lui pământeste“. Col. 2, 18.

Biblia este istoria unui plan veșnic: a străduințelor cari s'au depus, se depun și se vor mai depune pentru năruirea acestui plan; și a mijloacelor rânduite, folosite și în stare a împlini acest plan. Ea învață că acest plan mare este planul lui Dumnezeu față de om; că acest plan este potrivit cu voința lui Dumnezeu; că omul a fost creat pentru împlinirea acestui plan; că în cadrul acestui plan era cuprins ca omul să fie stăpân; că în afară de planul acesta omul este un rob, și că acest plan poate fi împlinit numai în și prin aceia cari fac voia lui Dumnezeu.

Prima învățătură. — Prima învățătură a Bibliei cu privire la om este că viața omenească a început cu bine; că ea era întemeiată pe o temelie dăinuitoare, anume adevărul cel veșnic, al cărei miez este voința lui Dumnezeu.

A doua învățătură. — Următoarea învățătură este că deși ea a început cu bine și a avut o temelie puternică, *totuși mersul vieții omului a fost rău.* El alege o viață în afară de voința lui Dumnezeu. De bună voie s'a depărtat de viața care împlinea voința lui Dumnezeu, și alege să trăiască în neascultare.

A treia învățătură. — A treia învățătură este că deși omul s'a îndepărtat de Dumnezeu, faptul acesta nu a schimbat planul lui Dumnezeu față de om; că schimbarea nu se produsese decât în om însuși, și în lucrurile asupra cărora i se dăduse să stăpânească.

Două lucruri importante. — La acest punct reies în evidență în chip deosebit două lucruri: întâi, că omul, deși toate îi erau de partea lui, nu împlini planul lui Dumnezeu; și, al doilea, că, cu toate acestea, planul lui Dumnezeu a rămas neschimbat și e cu neputință de distrus.

Temelia pusă la început a rămas. Omul, prin propria sa alegere s'a îndepărtat de această temelie. Dar îndepărtarea sa nu a îndepărtat temelia. Această temelie este voința lui Dumnezeu, care este miezul oricărui adevăr. Pentru ca omul să clădească pe această temelie, omul trebuie să trăiască și să lucreze în cadrul voinței lui Dumnezeu. Vieța trăită și serviciul făcut în afara acestei voințe divine nu se sprijină pe această temelie.

Plata vieții omenești

Plata ce mănjește experiența omului este că el continuu a dat greș în a-și da seama de ocaziile și posibilitățile pe cari le are în cadrul planului lui Dumnezeu față de el. Întreaga istorie a Bibliei este o tristă descoperire a acestui fapt dureros. Prima parte a acestei istorii se termină cu căderea omului, a doua se termină cu potopul, și a treia cu turnul Babel. Toate aceste perioade din experiența omenirii

s'au sfârșit cu faptul că omul a dat greș. După acestea, istoria ne spune că Dumnezeu S'a străduit să-și împlinească voința pe pământ printr'o familie.

Ocazia lui Abraam

În cursul celor trei părți ale istoriei Bibliei, Dumnezeu lucră cu omenirea ca un tot complet, și fără deosebire. În partea a patra ni se vorbește că El lucrează cu omenirea printr'una din familiile ei. Prin familia lui Abraam, Dumnezeu a rânduit ca să fie împlinit planul Său veșnic. Copiilor trupești ai lui Abraam el le dădu o minunată ocazie. Dar această parte din istorie care ne vorbește despre familia aceasta se termină cu ducerea lor în robie. Ce i-a dus pe ei acolo? — Absolut, răutatea membrilor ei. Dumnezeu dădu familiei acesteia cunoștința voinței Sale. Calea ascultării și neascultării îi erau în chip lămurit arătate în viața tatălui lor Abraam. Dar cunoscându-și greșelile și pricinile acestora, ei aleseră să se depărteze de voința Domnului, și ca urmare, la sfârșitul perioadei îi găsim în sclavie. În loc să fie *stăpâni* prin împlinirea voinței lui Dumnezeu, au ajuns *sclavi* prin îndepărtarea lor de voința Sa.

În planul lui Dumnezeu era pe tot pământul doar un singur loc pentru această familie. Și locul acesta era Canaanul. Dar în cursul istoriei îi găsim după patru generații afară din Canaan. De ce oare? Fiindcă ei fugiseră din Canaan din fața greutății. Ei fugiră în Egipt, și Egiptul ajunse locul sclaviei lor.

Abraam de asemenea s'a coborât de bună voie în Egipt înaintea lor, și în tot cursul istoriei cu greu se găsește ceva mai dăunător planului lui Dumnezeu decât această ședere a lui Abraam în Egipt. Atât de mult se ștersese planul lui Dumnezeu din mintea acestei familii în timpul sclaviei egiptene încât, deși în cele din urmă liberați cu mari minuni, și conduși cu braț puternic înapoi la marginile țării în care Domnul voise să trăiască, ei au refuzat planul Său, n'au voit să împlinească voința Lui, și au pierit în pustie.

Astfel cea de a patra parte a istoriei se termină cu aceea că omul a dat din nou greș ca și în celelalte trei rânduri dinainte.

Națiunea

Cea de a cincea parte a istoriei descoperă străduința lui Dumnezeu de a-și împlini planul Său veșnic printr'o națiune. Scoțând pe Izrail din Egipt, El îi făcu o națiune. El însuși era împăratul națiunii. Această parte a istoriei ne învață căderea lui Izrail dela credința în Atopternicul. Dacă cineva citește măsurile luate pentru succesul lui Izrail ca națiune, ar putea gândi că o cădere ar fi fost cu neputință. Cu ei Domnul a locuit în persoană. Zilnic poporul a văzut manifestările prezenței și măririi Lui. Ei I s'au închinat, văzând cu ochii lor firești că El era printre

ei. Ei auziră glasul Lui vorbindu-le cuvintele voinței Sale dumnezeiești. Ei tremură din pricina puterii cu care vorbi El. Ei au fost martori la gloria măreției Sale arătată prin norul de fum. Ei s'au scotit din poporul Lui, și s'au legat cu legământ ca să asculte de glasul Lui. Niciodată dela căderea omului și până aci nu se păruse a fi ocazii mai prielnice ca acum, ca planul lui Dumnezeu față de omenire să se împlinească în poporul Său.

Dar de abia trecură patru secole de când auziră glasul lui Dumnezeu vestindu-le voința Sa, și ei îl lepădară ca împărat al lor, și nu mai doriră ca El să domnească peste ei.

„Domnul a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei“. 1 Sam. 8, 7.

De ce au lepădat ei pe Domnul în chipul acesta? Dăduse El greș conducându-i? În cârmuirea Sa fusese El neînțelept? Adusese El pe popor în mari greutăți? Ii dusese la mari suferințe? Erau ei nefericiți avându-L pe El ca împărat? Impărăția se împărțise? Era vreo teamă că va fi împărțită? Impărăția și națiunea ajunsese la o criză care cerea o schimbare în cârmuire pentru a se scăpa de nenorocire?

Nu, niciunul din aceste lucruri nu se întâmplase. Niciunul nu era teamă că s'ar întâmpla. Nici pe de parte nu era teamă că s'ar putea întâmpla așa ceva atâta timp cât Dumnezeu era împărat al națiunii. Dar atunci ce se întâmplase?

Samuel, servul lui Dumnezeu, îmbătrânise, iar fiii lui nu erau așa cum trebuiau să fie. Oare aceasta dădea drept națiunii să lepede pe Dumnezeu? Nu, nicidecum! Dacă acesta ar fi fost cu adevărat motivul faptului că ei lepădau pe Domnul, acesta nu le-ar fi dat dreptul să facă o faptă de o însemnătate atât de mare. Dar Scripturile lămuresc că vârsta lui Samuel și purtarea rea a fiilor lui nu era motivul ci scuza pentru faptul că ei lepădaseră pe Dumnezeu ca împărat al lor.

Motivul lepădării lor era înăuntrul inimii lor. Motivul acesta consta din înclinația spre cele lumești; și ei erau în totul hotărâți de a-și împlini planurile. După îndrumarea lui Dumnezeu ei au fost înștiințați, au fost avertizați, au fost muștrați aspru, și li s'a spus în chip lămurit cari ar fi urmările împlinirii voinței lor.

Dar Scriptura spune:

„Poporul n'a vrut să asculte glasul lui Samuel. „Nu! au zis ei, ci să fie un împărat peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile; împăratul nostru ne va judeca, va merge în fruntea noastră și ne va cârmui în războaiele noastre“. 1 Sam. 8, 19. 20.

Porniți spre cele lumești

Ca națiune, Izrail era pornit să fie lumesc, și înclinația lor spre a fi la fel cu lumea este una și cea mai mare pricină a înfrângerii celei de a cincea părți a istoriei.

Ei nu spuseră că prin această faptă a lor leapădă pe Dumnezeu. Ei pretinse că fac aceasta din pricina spiritului lumesc al fiilor lui Samuel, și mai ales din pricina vârstei înaintată a lui Samuel. Gândiți-vă! — porniți spre cele lumești, ei pretindeau că era ne-

cesar pentru ei să fie asemenea lumii din pricină că fiii lui Samuel erau lumești iar el era bătrân. Dar Dumnezeu a socotit aceasta ca o lepădare a Lui, și aceasta înseamnă orice înclinație spre cele lumești. El nu le dădu niciun motiv de a fi înșelați prin propriile lor dorințe lumești. Dar din moment ce erau hotărâți să-L lepede ei au lepădat și sfatul Lui.

Această lucrare de prezentare a unui motiv pios pentru ca prin aceasta să se ajungă la ceva lumesc în viața poporului lui Dumnezeu, este o lucrare cât se poate de veche. Ea dăinuiește cel puțin din timpul lui Samuel. Dar ea a fost rea atunci, și vremea nu a schimbat nimic din natura ei. Ea încă mai este și azi una din metodele folosite de cei lumești, și poporul lui Dumnezeu încă mai este amăgit de ea.

Trebuie cu multă atenție să ne ferim de această nebulie veche și de această pioasă nelegiuire în cursul acestei lucrări de încheiere. În cursul ultimilor douăzeci și cinci de ani am văzut asemenea străduințe de acest fel în mijlocul poporului acesta. Dar un motiv pios pentru o faptă lumească este tot atât de fătarnic acum cât a fost și totdeauna înainte.

Izrail ca monarhie

Partea care urmează în istorie ne vorbește despre Izrail sub împărății lor. Cu greu ne putem aștepta ca această parte a istoriei să ne ducă la un sfârșit fericit. Ea a început rău. A continuat în rău; și s'a sfârșit în robie și înfrângere.

Nu am nevoie să urmăresc cursul experienței lor în de aproape prin această perioadă. Imi este de ajuns să vă amintesc că greutățile vestite cu atâta credinciosie de Samuel se iviră chiar cu primul lor împărat. Primii trei împărați ai lor au domnit fiecare câte patruzeci de ani. La sfârșitul celei de a treia domnii, împărăția era cu totul împărțită, poporul nu era mulțumit, iar nenorocirile unei idolatre apostazii începuseră să fie simțite. După patru sute optzeci de ani de când națiunea care se hotărise să fie la fel cu lumea lepădase pe Dumnezeu ca împărat al ei, ea ajunsese așa mult ca lumea încât Dumnezeu îngădui ca să fie dusă în robie pentru a o tămădui de idolatria ei. Aproape toată această perioadă monarhică a lui Izrail a fost trăită în mare parte în afară de voința și planul lui Dumnezeu, și totul a început dela prefinsa împotrivire față de purtarea lumească a fiilor lui Samuel, în timp ce ei înșiși erau porniți să fie la fel cu lumea din jurul lor.

Națiunea iudaică lepădând conducerea lui Dumnezeu, deoarece voiau să fie ca lumea, ajunsese idolatră, și anume atât de idolatră încât a fost trimasă în robie. Acesta a fost sfârșitul acestui popor ca națiune. Ei ar fi putut împlini planul lui Dumnezeu, dar ei s'au îndepărtat dela voința Lui, și sfârșitul a fost înfrângere.

Revenirea

De sigur, urmează istoria întoarcerii. Dar aceia dintre ei cari se întoarseră nu au fost în stare să îndepărteze jugul săpânirii străine. Niciodată ei nu au mai avut un conducător dintre ai lor. Ei și-au rezidit cetatea, au înălțat iarăși zidurile năruite, însă acestea toate le-au făcut cu încuviințarea și sub supravegherea împăraților străini. Ei și-au plecat gru-

mazul sub jugul domnitorilor străini. Însă niciodată apoi ei nu au mai căzut în idolatrie.

După aceasta a urmat perioada risipirii.

Intemeierea creștinismului

Cea de a șaptea parte a istoriei ne aduce la începutul creștinismului. Intemeietorul lui este Domnul Isus. Temelia lui este adevărul cel veșnic așa cum ne-a fost dat în învățăturile Sale. Vieța și învățăturile Sale erau în totul o manifestare a voinței lui Dumnezeu către noi. El veni ca om să împlinească planul lui Dumnezeu, și după ce a câștigat dreptul prin sacrificiul Său pe cruce, prin biruința Sa asupra morții, și prin primirea Lui în locul nostru de către Tatăl, El a însărcinat biserica Sa să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia la orice ființă.

Înezestrată cu putere de sus biserica păși înainte biruitoare și spre a birui. Dar observați că atitudinea conducătorilor ei față de voința lui Dumnezeu era foarte hotărâtă. Ei erau hotărâți să asculte de Dumnezeu coste aceasta oricât. Auziți cum spun chiar ei înșiși lucrul acesta:

„Drept răspuns, Petru și Ioan le-au zis: „Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu“.
Fapte 4, 19.

Atâta timp cât a fost menținută această atitudine de alipire la voința lui Dumnezeu, biserica a fost o forță biruitoare. Delă cartea Faptele Apostolilor și până la Iuda, ni se istorisește despre desvoltarea bisericii creștine. Dar după primul secol începu să-și facă loc o schimbare în experiența ei.

Protestantismul

A opta parte începe cu Reformațiunea. Sectă după sectă s'a ridicat să vestească vreo parte din adevărul protestant, și să conducă pe popor înainte. Oamenii din multe naționalități au fost folosiți pentru a înșufleși inimile și a călăuzi mințile oamenilor prin adevărul cel viu. În chipul acesta au luat ființă o mulțime de denominațiuni protestante. Fiecare din ele avea de vestit vreun anumit adevăr, sau de lămurit vreun principiu important. Aceste adevăruri, împreună cu cele pe cari ei le primise mai înainte, deveniră principiile lor de temelie.

Planul lui Dumnezeu era ca fiecare să nu țină tare doar aceea ce aveau, ci ei trebuiau să primească și încă alte adevăruri după cum găsea El potrivit să le descopere. Ei trebuia să rămână tari pe aceste adevăruri și principii și pe lângă ele să primească și noile descoperiri ale voinței lui Dumnezeu.

Au făcut oare ei aceasta? Nu avem decât să privim în jurul nostru asupra protestantismului, și ne vom da seama că ei nu au făcut aceasta.

Și de ce oare? Fiindcă aceste adevăruri și principii găsite s'a constatat a fi rele și nedemne de crezare? — Nu, nicidecum. Numai fiindcă oamenii au ascultat la glasul lumii în loc să ia seama la glasul lui Dumnezeu. Ei nu au ținut tare aceea ce aveau. Minte le-a fost îndepărtată dela răsplata lor. Ei au început să iubească lumea; și pe măsură ce iubirea lor față de Dumnezeu și față de adevărul lui Dumnezeu a scăzut, ei ajunseră să se asemene lumii

în loc să fie transformați prin reinnoirea minților lor.

Învățătura pentru noi este din cele mai importante, și își are rădăcina într'o experiență care aparține nu trecutului îndepărtat, ci prezentului. Dumnezeu ne ajută să ținem cu putere aceea ce avem noi pentru ca nimeni să nu ia cununa noastră.

Lucrarea de încheiere

Cea de a noua parte a istoriei este arătată în ultima parte a cărții Apocalips. La o vreme bine hotărâtă începu o mișcare care încheie pentru totdeauna lucrarea de reformațiune. Această lucrare de încheiere trebuie să fie făcută în ceasul judecății. Ea trebuie să fie făcută de un popor amintit ca „rămășița“. Ea trebuie să fie făcută într'o vreme când credința slăbește în vieța oamenilor; când lumea este în turburare, iar locuitorii ei sunt în strâmtorare; când necredința este coplesitoare și trufașă. Solia acestei mișcări trebuie predicată cu putere, și crezând în această solie, cei cari i se alătură trebuie ca în vieța, în planuri, în principii și în credință și nădejde să se deosebească cu totul de lumea din jurul lor. Această mișcare va ajunge la succes dacă credincioșii ei vor sta tari alături de adevărurile deosebite și de principiile hotărâte pe cari ea este întemeiată.

Noi credem, și credința noastră am vestit-o în lung și în lat, că noi suntem acest popor, și că mișcarea căreia suntem alăturați este acea mișcare prezisă. Noi credem că străduințele noastre vor duce la încheiere lucrarea lui Dumnezeu pentru păcătoși. Noi credem că adevărul pe care noi îl vestim va pregăti calea Domnului printre toate popoarele. Noi dăm în știre și vestim toate aceste lucruri. Dar sunt două lucruri foarte importante asupra cărora trebuie să luăm aminte:

Întâi, că această mișcare, dacă nu ste dusă potrivit planului lui Dumnezeu, este tot atât de sortită căderii ca și oricare din mișcărilor poporului lui Dumnezeu de mai înainte.

Al doilea, că Biblia prezice că aceasta trebuie să dea față cu cele mai grozave străduinți ale lui Satana și a agenților săi depuse în vederea nimicirii ei, pentru a o face să nu ajungă a împlini planul lui Dumnezeu.

Aceste două fapte trebuie să fie continuu menționate în mintea conducătorilor noștri, și ele trebuie lăsate să ne influențeze în chip înțeleptesc în fiecare privință a conducerii noastre.

Motive de cădere

Privind înapoi asupra altor perioade din istorie, găsim că motivele de înfrângere sunt foarte hotărât arătate. Pe scurt, aceste motive se grupează într'un singur lucru: „Iubirea de lume“. Poporul lui Dumnezeu niciodată nu a fost biruitor depinzând de lume sau cedând ei. Ei au fost biruitori numai când s'au predat lui Dumnezeu, pentru ca voința Lui să se facă în și prin ei. Lucrul acesta trebuie să se întâmple mereu. Poporul rămășiții nici el nu poate avea succes iubind lumea și cedând momentelor, ademenirilor și chemărilor ei, după cum n'a avut nici Izrailul din vechime.

Solia prin care noi suntem făcuți „rămășița“ cere ca să fim deosebiți de lume. De ce? — Fiindcă altfel, noi vom avea de suferit cea mai dureroasă înfrângere ce a venit vreodată asupra vreunui popor. Luați aminte la cuvintele lui Dumnezeu în această privință: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, . . . să nu fiți loviți cu urgiile ei“. Apoc. 18, 4.

Dacă noi nu suntem deosebiți, nu ne va fi cu putință să izbutim. Dacă noi nu suntem deosebiți, cea de a noua parte a istoriei nu va fi decât povestea unei lucrări bine începută, dar mănjită, sucită și ruinată de slăbiciunea, necredința și înclinația spre cele lumești a conducătorilor și credincioșilor ei, istoria unui popor care întreprinse să termine lucrarea lui Dumnezeu, dar a dat greș.

Când a început această mișcare credința celor ce o alcătuia era deplină. Ei erau sinceri, credincioși și nelumești. Ei erau stăpâniți de sacrificiu de sine și de un puternic zel. Nădejdea lor îi susținea. Curajul lor era de neînfruntat. Noi nu vom putea izbuti dacă în vreun fel sau altul pierdem aceste calități. Lumea și toate lucrurile lumești în curând vor dispărea. Dacă noi vrem să izbutim în lucrarea la care Dumnezeu ne-a chemat, atunci în inimile noastre nu trebuie să se găsească iubire de lumea aceasta condamnată. Dacă nu vrem să cădem într'un chip mult mai grozav decât cei dinaintea noastră, atunci trebuie să ne împotrivim cu toată tăria lumii, și să facem ca voința lui Dumnezeu să ocupe locul dintâi în toate lucrurile noastre.

Nevoia unui inventar

În toate întreprinderile bine conduse se obișnuiește ca la un anumit timp să se oprească totul și să se controleze poziția pe care stă, progresul, calea pe care merge, dacă a rămas la scopul pentru care a luat ființă, cum și toate chestiunile în legătură cu statutele și influența din viitor. Un asemenea inventar este un lucru bun, necesar și desvăluitor. Cred că o asemenea ocazie avem și noi. Fără îndoială, noi ne vom ocupa să controlăm finanțele, numărul membrilor și toate chestiunile statistice. Lucrul acesta îl facem continuu. Dar în dimineața a ceea ce vrem să mă ocup de revederea unor lucruri foarte importante care nu apar în niciunul din rapoartele noastre statistice și financiare. Ele nu pot să apară acolo din pricină că nu se măsoară prin statistice și dări de seamă.

Măsurarea lor

Pentru poporul lui Dumnezeu nu a existat decât o singură măsură. Și această măsurătoare este voința lui Dumnezeu. Vieța și activitatea sunt socotite ca succes sau insucces în fața lui Dumnezeu, în măsura legăturii lor cu voința Lui. Vieța și activitatea care împlinesc voința lui Dumnezeu sunt tari în fiecare străduință demnă, în timp ce vieța și activitatea care nu împlinesc voința Tatălui sunt socotite nedemne în cer.

Și având acest important adevăr în minte, să luăm seama la următoarea chestiune: În adevăr ținem noi inimile noastre liberate de iubirea lumii, și lucrarea noastră ferită de influența lumii? Sau oare tot atât de nebunește cedăm și noi aceluiaș spirit lumesesc care este răspunzător de toate înfrângerile

din celelalte perioade ale istoriei? Punem noi voința lui Dumnezeu mai înaintea oricărui alt lucru în lucrarea noastră pentru El? Trăim și lucrăm noi numai pentru a împlini planul Său veșnic?

Fraților, lucrurile acestea sunt de mare importanță pentru mine, și de multă vreme au apăsător asupra inimii mele. Văd în această lucrare multe și ne-numărate lucruri care sunt aci prin mâna lui Dumnezeu, — lucruri tari, adevărate și dumnezeiești. Acestea trebuie să rămână în mijlocul nostru și să aibă încă un loc mai mare și să fie mai mult deservite în vieța și lucrarea noastră. Lucrul acesta trebuie să se întâmple astfel, dacă dorim să ajungem la succesul final. Dar mai văd și lucruri care nu sunt bune, și care sunt ținute în Comunitate, și cărora li se dă un cât mai mare loc în conducerea ei; și aceste lucruri se aseamănă foarte mult cu lucrurile care au pătruns și au ruinat vieța de credință în toate perioadele de mai înainte. Asupra acestui popor începe să se așeze o influență lumească căreia noi îi cedăm. Nu vreau să spun prin aceasta că noi nu ne împotrivim deloc acestor influențe; dar cred că măsura de împotrivire pe care o depunem nu ne susține. Treptat treptat noi suntem trași înapoi, și lucrul acesta ar trebui să ne alarmeze.

Privind înapoi asupra istoriei, descoperim că nicăieri nu găsim că lumea a împlinit planul lui Dumnezeu. Pretutindeni raportul accentuează învățătura că oridecâteori biserica s'a unit cu lumea, această unire a adus nimicirea bisericii.

În Cuvântul lui Dumnezeu este rânduită o unire care e cu totul deosebită de aceasta. Iată aci redată această unire de către Goodspeed, în felul cum traduce el textul din Coloseni 2, 6—9:

„Astfel dar, după cum ați primit odată pe Hristos Isus, ca Domnul vostru, voi trebuie să trăiți într'o strânsă unire cu El. Voi trebuie să fiți înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după cum ați fost învățați să fiți, prisoșind în ea cu mulțumire.

„Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datașa oamenilor, urmând căile pământești în ce privește felul de a privi lucrurile, în loc să urmați pe Hristos. Căci în El locuiește truște toată plinătatea Dumnezeirii, și prin unirea cu El voi de asemenea sunteți umpluți cu ea“.

Nevoia unei conduceri sfinte

Din vremea de când Mântuitorul a însărcinat biserica Sa să predice Evanghelia Sa, binele bisericii Sale și succesul lucrării ei de evanghelizare a depins, pe lângă Dumnezeu, de cinstea învățătorilor lor. Coruperea lor totdeauna a adus năruirea bisericii. De aceea este de nevoie ca Comunitatea să fie condusă de către un predicator devotat și credincios. Dacă învățăm ceva din tot studiul nostru cu privire la străduințele depuse de Hristos pentru a pregăti pe aceia pe cari El i-a întărit pentru lucrarea lor de predicare, atunci este că El a urmărit ca biserica Sa să fie condusă de oameni cari ei înșiși sunt în cea mai strânsă comuniune cu Domnul.

Învățătura cea simplă Evangheliei este că omul păcătos poate intra în vieța numai prin moarte. Noi trebuie să murim față de lume pentru a putea

trăi pentru Dumnezeu. Și mă întreb, cum ar putea predicatorii lumești să conducă pe credincioși în experiența pe care o cere învățătura aceasta? Dacă ei înșiși nu sunt morți față de lume, cum s'ar putea ca cei cari sunt influențați și călăuziți de învățătura lor să fie aduși a simți necesitatea ca ei să moară față de lume? Și dacă nici predicatorul și nici membrii bisericii nu sunt morți față de lume, cum oare se poate ca viața lui Dumnezeu să fie văzută în biserică?

Adevărata formare a predicatorului

Totdeauna a fost important ca predicatorul Comunității să fie bine format. Totdeauna a fost de mare însemnătate ca lucrarea lui Dumnezeu în toate ramurile să fie săvârșită de lucrători evlavioși. Dar de asemenea și vrăjmașul bisericii a avut ținta nelinițită de a influența pe cât posibil formarea lucrătorilor lui Dumnezeu. Știind că având un predicator plin de Spirit, nimic sub cer nu poate înfrânge biserica lui Dumnezeu, Satana s'a hotărât ca biserica să fie condusă de către un predicator neinspirat, necredincios și lumesc. Pentru a-și împlini aceste planuri, treptat treptat el a introdus planurile și învățăturile lui în marile instituții de învățătură în cari sunt formați predicatorii și învățătorii protestanți. Acesta este motivul de seamă al înfrângerii protestantismului și al neputinței lui față de necredința cea mare de astăzi.

Starea noastră

Și acum, cu drept cuvânt ne-am putea întreba: Oare noi am zibuit să ținem departe ne inima noastră iubirea de lume, și influențele lumii departe de lucrarea noastră? Ar fi bine ca să ne oprim o clipă spre a medita dacă în străduințele noastre de a servi lui Dumnezeu am pus voința Lui înaintea căilor lumii. Convingerea mea profundă este că avem un motiv din cele mai puternice ca să medităm foarte serios asupra acestor chestiuni. Eu cred că în rândurile noastre a început să crească iubirea pentru lucrurile ușurate ale lumii. Impotrivirea noastră față de influențele lumești a slăbit foarte mult. Inclinația noastră de a lăsa sub influență lumească unele chestiuni importante se învederează tot mai mult. Lucrurile acestea le văd, și ele mă nelinițesc. Sunt neliniștit de hotărârile pe cari le dăm față de lucrurile slabe și îndoelnice. Sunt neliniștit de îndrumarea pe care o ia lucrarea noastră de educație și de formare a elementelor. Sunt neliniștit de faptul din ce în ce mai înverdat că în educația și formarea lucrătorilor noștri noi ne adăogăm din cele ale lumii decât din cele ale lui Dumnezeu mai mult decât înainte. Eu sunt îndurerat deoarece lăsăm să-și facă loc credința că ajungerea la principiile cele înalte se poate face pe căile lumii mai bine decât pe căile lui Dumnezeu.

Eu cred că ținta cea mai înaltă și mai demnă în toate lucrurile în ce ne privește pe noi, o ajungem numai prin săvârșirea voinței lui Dumnezeu, și îmi e teamă că dacă așa pune la încercare toate strădanile și eforturile noastre am constata că noi căutăm să ne atingem ținta prin alte mijloace. Fraților, eu nu cred că în felul în care mergem în această privință ne va fi de ajutor, și cu regret recunosc că în această

direcție am fost îndemnați de un spirit de rivalitate instituțională născută de noi înșine.

Poporul acesta nu poate ca în cadrul planului lui Dumnezeu să primească programul său educativ dela lume. Nicidecum în cadrul planului lui Dumnezeu noi nu putem să încredințăm formarea predicatorilor noștri și a altor lucrători influențelor lumești. Nouă ni s'a vorbit din cer despre aceste lucruri, și avem îndrumări atât de multe și de amănunțite încât am fi fără scuză dacă am fi găsiți lucrând contrariu celor ce au fost scrise. O singură cale sigură, prezisă pentru noi spre a scăpa de plăgile cari vor cădea asupra Babilonului este ca noi să ieșim și să ne despărțim de Babilon, și să rămânem în afara lui și să continuăm a fi deosebiți.

Convingerea mea este că ar fi de cea mai mare importanță ca să luăm o atitudine credincioasă, și dacă este necesar, să ne controlăm mersul. Prin orice mijloc noi trebuie să ținem cu tărie adevărul Evangheliei pe care îl avem, pentru ca nu cumva să pierdem cununa. Având temeinic întipărit în minte planul lui Dumnezeu, plini de curaj și consacrare să mergem tot înainte, și să nu îngăduim ca vreun lucru să ne facă a nu dobândi răsplătirea.

Aceea ce ne poate da lumea nu face parte din lucrurile de cari avem nevoie pentru terminarea lucrării cu succes. Lucrurile de cari avem nevoie nu sunt strângerea de înțelepciune și cunoștință lumească, ci mai mult o legătură hotărâtă, mântuitoare și reînnoită față de Hristos și o viață de împlinire a voinței Sale, care ne va păstra despărțiți de lume, și ne va umple cu acea putere a Spiritului Sfânt.

Mai presus de orice alt lucru de care ne putem da seama, poporul rămășiții are nevoie să-și dea seama că Hristos îi cheamă la o experiență care nu numai că va învăța și va lămurii mințile lor, dar care le va sfinți inimile, și va umple cu îmbelsugare cămărilor ascunse ale sufletelor lor, curățindu-le impuritățile, și făcându-i dispuși a împlini voința lui Dumnezeu în viețile lor cum și în activitățile lor. Dacă lucrul acesta nu are loc, noi nu putem ține cu tărie aceea ce avem, și în adevăr vom fi lipsiți de răsplata noastră. Succesul nostru depinde nu de ceea ce lumea ne-a dat, ci de folosirea de către noi a puterilor divine.

Lucrul de care avem noi acum nevoie este o mai mare primire a harului divin care să ne facă în stare a împlini voința lui Dumnezeu cu orice preț. Fie ca bunul Dumnezeu să vină la noi și să ne deschidă inimile și să ne facă dispuși a primi harul Său. Noi avem de săvârșit lucrarea Lui într'un veac al îndoelii, și față de o lume căzută cu totul în păcat. Să nu glumim cu această lucrare într'un timp ca acesta și în fața unei asemenea nevoi. În adevăr am fi nebuni dacă am căuta să obținem dela această lume pierdută puterea, ajutorul, și pregătirea minții și sufletului de care avem nevoie, spre a fi solii lui Dumnezeu spre mântuirea aceleași lumi căzute. Făcând aceasta oare nu se va putea zice cu adevărat că noi ne-am întors iarăși la lucrurile slabe și neputincioase ale lumii?

Fraților, inima îmi spune că nevoia noastră este mare, mult, mult mai mare decât ar putea-o satisface vreun lucru oarecare din lume. Noi trebuie să ne îndreptăm către un izvor de ajutor cu mult mai presus decât lumea, unde nevoia noastră poate fi împlinită cu mult mai desăvârșit decât poate pătrunde

lumea. O, nu ar trebui oare acum „să luăm seama la umbrelele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul“? Oare să nu „ne înălțăm și inimile cu mâinile spre Dumnezeu din cer“? El va avea îndurare de noi. El ne va conduce în căile planului Său, și potrivit voinței Sale dumnezeiești. Umblând în această cale, și trăind numai spre a împlini acest plan de schimbare, poporul acesta va termina lucrarea biruitoare și când lumea, care acum ne amă-

gește și ne face să cădem, se va prăbuși în propria ei ruină, noi vom fi încununăți cu vieță veșnică, și ne vom bucura de răsplătirea noastră.

De aceea, să nu iubim lumea și nici lucrurile din lume, ci să umblăm pe căile lui Dumnezeu și să găsim plăcere în a săvârși ceea ce El a poruncit. Fie ca Spiritul cel bun al Domnului să fie cu noi și să ne ajute într'un timp ca acesta, în vederea lucrării lui Hristos.

C. H. Watson.

Principiile noastre

Răspunsul Comitetului de Toamnă la apelul fratelui C. H. Watson

Mișcați de simțământul unei solemne răspunderi în calitate de conducători ai rămășiții poporului lui Dumnezeu, noi, reprezentanții Conferințelor, câmpurilor misionare, și instituțiilor, adunați în Comitet de Toamnă la Louisville, Kentucky, credem de datoria noastră a aduce la cunoștința membrilor bisericii noastre din lumea întreagă, aceste declarații și acest apel. Cu o adâncă durere vedem cum printre noi începe să-și facă tot mai mult loc spiritul lumesc și o slăbire în păzirea principiilor denominaționale. Această slăbire, îngăduită să se întindă și să domine cât mai mult, va împiedeca și va înfrânge împlinirea însărcinării dată nouă de Dumnezeu.

Această mișcare adventă, care duce ultima solie a Evangheliei la toată lumea, este a lui Dumnezeu. Doctrinile ei, organizația ei, principiile ei de viață și purtare, toate au venit de la Dumnezeu. El a adus la ființă această mișcare la vremea socotită de El ca potrivită. Ea a fost călăuzită de conducere divină încă dela început, și ea își împlinește lucrarea ce i-a fost hotărâtă de El.

Ca și poporul lui Dumnezeu din toate veacurile trecute, tot astfel și poporul Său de azi trebuie să fie deosebit de lume. Despre Izrail este spus: „Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri“. Deși poporul Său trebuie să rămână în lume pentru a duce solia lui Dumnezeu lumii, ei nu trebuie să fie *ai* lumii. Noi suntem îndemnați de către apostol: „Teșțiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, . . . nu vă atingeți de ce este necurat“. Suntem avertizați să nu iubim „lumea, nici lucrurile din lume“.

Știind că această chestiune a deosebirii de lume și a părăsirii obiceiurilor și plăcerilor lumești este de căpetenie în credința Adventiștilor de Ziua Șaptea, de sigur că suntem alarmați când vedem și auzim cum spiritul lumesc începe să năvălească în biserică. Lucrul acesta este înverdat în centrele în care se găsește laolaltă mulți membri din poporul nostru. Noi credem că suntem chemați a ne ridica glasurile în solemnă avertizare, nu numai ca să se pună capăt acestor tendințe, dar ca să se păsească la împlinirea unui foarte necesar program de reformă, pentru a birui cu totul aceste impulsivități și tendințe lumești din biserică. Noi suntem îndemnați să strigăm: „O Izraile, pregătește-te să întâmpini pe Dumnezeul tău“!

S'ar părea că nu ar mai fi nevoie să mai amintim credincioșilor noștri că folosirea berei, vinului și a altor băuturi alcoolice, la fel ca și tutunul sub orice formă a lui, este un punct de încercare dacă cineva poate sau nu să fie membru Adventist de Ziua Șaptea. Acei cari au fost mânați de Satana să se dedea la folosirea lor deși au primit avertizări credincioase, ar trebui să fie excluși din Comunitate. Numele cel bun al bisericii lui Hristos nu ar trebui pângărit prin îngăduirea ca vreun bețiv ori vreun fumător să rămână în obște.

Un veac lumesc

Noi trăim într'un veac cu totul lumesc, și într'o legătură fizică mai strânsă cu el ca oricând înainte. Automobilul și radio au schimbat întreaga atmosferă în care trăim, și ne-a îngreuiat mai mult decât oricând mai înainte de a ne menține caracterul nostru deosebit și aparte. Aceste invențiuni moderne au creat ispite cu totul noi în aceste zile ale noastre, și ne-au adus în contact cu unele influențe cari sunt protivnice oricărui lucru folositor și înălțător. Dacă nu suntem atenți, radio va transforma căminurile noastre în teatre și localuri josnice și murdare. Stăruim pentru o pricepută folosire a acestei descoperiri moderne, îndemnând ca în folosirea radio-ului să fim în totul călăuziți de principiile evanghelice statornice încă de demult. Să nu făptuim, să nu ascultăm, să nu vedem, să nu cetim, să nu vorbim, sub nicio împrejurare, ceva care ar fi oprit prin regula dumnezeiască dată nouă de către apostol: „Frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească“.

Ne adresăm predicatorilor, lucrătorilor și membrilor noștri de pretutindeni, îndemnându-i să-și țină picioarele pe „cărările cele vechi“, și să nu mute din loc „hotarele cele vechi“ ale acestei solii.

În cazul când membrii Comunității obișnuiesc în casele lor jocul de cărți, sau iau parte în alte locuri la asemenea jocuri; sau în casele lor se dansează ori se duc acolo unde se face acest lucru; sau obișnuiesc să se ducă la teatru și cinematografe, recomandăm ca să se depună o străduință credincioasă pentru a rea-

duce pe asemenea persoane de pe căile lor rătăcite; dar dacă aceasta se dovedește fără succes, ei trebuie excluși din obștea Comunității.

Un popor simplu

Membrii Comunității noastre au alcătuit dela început un popor simplu. Principiile noastre ne îndeamnă la înlăturarea giuvaericalelor, în deosebi a celor amintite în Scripturi și în Spiritul profeției, cum ar fi: inelele, cerecii, brățelele, mărgelele sau alte po-doabe ale gâtului; îndepărtarea împoțonării sau nemodestiei în îmbrăcăminte; atenția alegea a alimentelor și a băuturilor pentru menținerea sănătății; și o completă conformare voinței lui Dumnezeu în orice purtare și înfățișare creștină. Indemnăm la o mai mare credincioșie față de aceste principii importante ce ne-au fost date din cer.

Noi ne dăm seama de influențele cari au fost aduse în adunările noastre de cult de către elementele cari coboară principiile noastre și mănesc lucrarea noastră. Cerem Comunităților noastre să dea o mai mare atenție bunei rândueli, adevăratei bună-cuviințe și respectului, căutând însă a se împotrivi oricărui formalism sau ritualism exagerat, cum ar fi și anumite procesiuni corale în timpul serviciului din Sabat la venire sau plecare. În unele cazuri se cam observă cum caută a-și face loc spiritul de conversație întreolaltă în timpul orelor de cult, a școlii de Sabat, a adunărilor Misionarilor Voluntari, și a adunărilor de evanghelizare. Față de aceasta ar trebui să fim foarte atenți, și Bibliei să i se dea locul cuvenit ei ca centru al serviciilor și programelor noastre. Teatralismul și înscenările nu ar trebui să-și aibă loc între noi; spectacolele și piesele ar trebui evitate, și, afară de cazul vreunei reprezentări demne care să dea o adevărată impresie despre aceea ce în-tâlnesc misionarii noștri în câmpurile misionare, aranjarea și costumarea nu ar trebui să fie îngăduite. Să rămânem la modestie și simplitate, și să dăm la o parte tot felul de aranjamente grozave, lucruri exagerate, bătătoare la ochi și pline de fast strălucitor.

Aceste principii ar trebui să predomină și cu ocazia serbării dată de absolvenții școlilor noastre, cât și cu ocazia căsătoriilor în Comunitate. Să nu umblăm după spectacol și teatralism, ci să rămânem în simplitate, modestia, umilnța, cari au caracterizat această lucrare încă dela începutul ei.

Noi credem că ar fi folositor ca în toate serviciile religioase să folosim numai muzică religioasă. Nu ar trebui să se mai dea loc la cântece lumești, la muzică ușoară și degradatoare. Muzica ce nu este religioasă, mai ales cea de genul celei de operă, nu ar trebui îngăduită cu ocazia serviciilor noastre de cult, nici cum ar fi preludii, uverturi, fie sub forma unui singur instrument ori a mai multor instrumente. Există o mulțime de muzică religioasă înălțătoare pe care o recomandăm cu toată căldura Comunităților noastre spre a o folosi, dând la o parte pe cea lumească. De asemenea îndemnăm pe credincioșii noștri să folosească în cât mai mare măsură atât de spiritualele și mișcătoarele imnuri ale Comunității cari au luat ființă dintr-o bogată experiență în lucrurile lui Dumnezeu, și să folosim mai puțin cântecele mai ușoare. Lăudăm obiceiul de a alege acele imnuri cari unesc în ele și măreția muzicală și adevărul sublim.

Principiile morale și sociale

Suntem nevoiți să recunoaștem că copleșitoarea și mereu crescândă slăbire în menținerea principiilor sociale din *jurul* nostru a avut un oarecare efect și *printre* noi. Lucruri cari până acum câțiva ani ar fi primit condamnarea publică astăzi sunt privite de lumea din *jurul* nostru cu un oarecare zâmbet. Printre noi, însă, nu ar trebui să se vadă nicio slăbire în legăturile sociale și morale. Principiile de moralitate ale Bibliei ar trebui menținute. Tovărășiile și prietenii îndoelnice cari dau loc la bânueli și presupuneri rele, și orice aparență rea nu ar trebui socotite ca fără cine știe ce urmări, de către aceia cari se pretind a fi urmași ai lui Dumnezeu și reprezentanți ai lui Isus Hristos.

Divorțul nu este o chestiune ușoară și de luat în glumă. O persoană care a trecut prin fazele divorțului a avut o experiență tristă și nenorocită care totdeauna va lăsa un semn. Dacă va fi vreun potrivit motiv de îndoială din punct de vedere biblic pentru un asemenea divorț, sau referitor la vina cuiva, asemenea persoană nu ar trebui luată în considerație pentru conducere în Comunitățile noastre.

Deplângem cu multă durere părăsirea altarului familiar în unele căminuri Adventiste. Nimic nu conduce cu mai multă putere către fericirea familiei și tăria vieții religioase, ca obiceiul cel de demult și în totul după Scriptură al cultului zilnic în familie. Indemnăm ca de grabă el să fie reinviat în fiecare cămin Adventist de Ziua Șaptea unde a fost lăsat să dispară, și să fie menținut cu credincioșie de către toți membrii noștri.

Păzirea Sabatului

Deplângem tendința ce există în ce privește slăbirea în păzirea Sabatului din partea unora dintre credincioșii noștri. Cumpărarea de ziare, cumpărarea de alimente, discuțiile pe chestiunile de afaceri, cetera ziarelor, a lucrurilor lumești, a cărților de distracție, vizitele de societate, și convorbirea de tran-căneală și lumească, ar trebui să fie îndepărtate din această zi. Plăcerea noastră, cuvintele noastre, afacerile noastre, gândurile noastre, nu ar trebui să-și găsească loc în păzirea zilei lui Dumnezeu. Isa. 58, 13. Radio ar trebui închis mai înainte de sosirea zilei lui Dumnezeu, și ținut închis în tot cursul acestei zile sfinte. Întâmpinați Sabatul cu rugăciune și cântare. Incheiați-l cu rugăciune și laudă. Nu lăsați să se strecoare în această zi lectura lumească, muzica lumească, ocupațiile lumești, conversația lumească. Faceți o deosebire între ceea ce este profan de ceea ce este sfânt, între lucrul prețios și cel josnic, între curat și necurat, sfânt și de rând. Dacă Sabatul este păzit în felul acesta atunci cu toată inima ne putem aștepta să primim binecuvântarea aprobării divine, pace și odihnă.

Suntem bucuroși a crede că marea majoritate a credincioșilor noștri a rămas credincioasă marilor principii ale acestei lucrări, și nu îngăduie ca acele violări pe cari le-am amintit să se manifeste în viețile și căminurile lor. Noi apreciem credincioșia lor. Și îndemnăm să țină tare această credincioșie. În vederea îndreptării slăbiciunii unora și pentru ridicarea spirituală a tuturor, am adresat acest apel. Abuzurile cari rămân neîndreptate și cazurile de scobo-

rîre a principiilor cari rămân nemustrate sunt socotite ca o garanție a slăbiciunii. A sosit vremea când conducătorii acestei lucrări să vorbească în chip hotărît. Lucrul acesta am căutat să-l facem. În același timp vorbim cu iubire, și ne adresăm tuturor aceluia

cari au îngăduit ca asemenea înfrângeri să apară în experiența lor, să întoarcă acum spatele lumii, să părăsească obiceiurile și plăcerile ei, și cu toată credincioșia să trăiască principiile credinței pe cari Dumnezeu a încredințat-o poporului acesta.

Dumnezeu face lucruri mari

Comitetul de iarnă al Diviziunii Europene de Sud, din care face parte și Uniunea Română, s'a ținut anul acesta în Zagreb, unul din cele mai frumoase orașe ale Jugoslaviei.

Au participat delegați din Franța, Belgia, Elveția, Spania, Italia, Jugoslavia, România, Africa de Nord, și din diferite câmpuri misionare, ca: Mauriciu, Madagascar și Camerun. Pe lângă slujbașii Diviziunii a mai participat și fratele Cormack, delegatul Conferinței Generale.

Au fost zile frumoase — zile de clădire și fortificație sufletească, au fost momente de adevărată comuniune cu cerul! Multe cuvinte de laudă au fost rostite la adresa Bunului Dumnezeu, care conduce astăzi Mișcarea Adventă. Un Duh de consacrare și de pace sfântă a predominat toate ședințele comitetului. Servii lui Dumnezeu, reprezentanții Uniunilor și câmpurilor misionare s'au înapoiat în câmpurile lor cu un nou curaj și cu putere nouă.

Cu toată criza ce a bătut ultimii ani, lucrarea lui Dumnezeu a mers tot înainte. Aceasta s'a putut vedea din frumoasele rapoarte prezentate cu ocazia acestui comitet de iarnă.

Diviziunea Europeană de Sud are în prezent 25.706 membri, împărțiți în 832 Comunități. În ultimii șase ani și nouă luni, timp ce cuprinde și anii de criză, Bunul Dumnezeu ne-a binecuvântat cu un câștig net de 11.062 suflete, în medie 1.500 pe fiecare an. În câmpul cel întins al Diviziunii noastre, lucrează 377 predicatori, și alți angajați și 305 colportori. Numai în anul 1935, colportorii au distribuit literatură în valoare de 20.139.784 lei. În ciuda crizei, în anul trecut, 1935, au fost trimiși 8 misionari noi și doi s'au înapoiat în câmpul lor, în total 10 misionari. Lucrarea de educație s'a dezvoltat foarte frumos. Cele 18 școli diferite au un număr de 1412 elevi, instruiți de 72 profesori și învățători. *Recunoaștem că Bunul Dumnezeu face și azi lucruri mari!*

Misionarii veniți din diferite câmpuri misionare au istorisit experiențele lor din care se poate vedea că Dumnezeu conduce și azi un popor.

Greutățile pe cari le întâmpină misionarii în țările păgâne sunt felurite și multe. Ei au de a face cu felurite limbi și dialecte precum și cu diferite clase. Mijloacele de călătorie sunt

foarte reduse iar în unele locuri sunt primitive ba chiar lipsesc cu desăvârșire. În unele câmpuri băștinașii trebuie să învețe să scrie și să citească înainte de a li se predica solia Evangheliei. În Camerun, care este numit și mormântul celor albi, misionarii au de luptat cu diferite boli, în deosebi malaria, care este o boală foarte primejdioasă pentru albi.

Lucru interesant este tocmai faptul că misionarii noștri deși povestesc greutățile ce trebuie să le întâmpine — greutăți ce îi pun de multe ori față în față cu moartea, dar ei iubesc pe acei băștinași și doresc să se înapoieze cât mai de grabă la ei. Un călduros apel au făcut, și a-nume să ne rugăm pentru câmpurile unde ei lucrează.

Iubiți frați, dacă ați fi avut ocazia să auziți experiențele fraților noștri misionari, să auziți despre greutățile pe cari au să le întâmpine ei, precum și dorința păgânilor de a cunoaște pe Mântuitorul Isus, sunt sigur că am depune cu toții mai multă stăruință și mai mult zel în diferitele Campanii prin cari venim în ajutorul Misiunii Externe.

Să ne rugăm pentru câmpurile misionare, pentru Camerun și pentru Madagascar unde lucrează fr. Tolici, misionarul român; iar în anul 1936 să ne ajute Bunul Dumnezeu să lucrăm mai cu zel în Săptămâna Mare de Colportaj și în Campania de Toamnă și să adunăm mai multe daruri pentru Misiunea Externă. Să ne rugăm și pentru lucrarea din țara noastră.

Dea Bunul Dumnezeu ca anul 1936 să fie un an binecuvântat în câștigare de suflete și în activitate misionară. *Să ne rugăm și să lucrăm în această direcție.*

M. Manea.

Straja Dimineții

oferă celor ce o studiază un scut puternic față de atacurile vrăjmașului și o întărire și mângâiere pe calea credinței.

Atragem atenția că cei cari mai vor să și-o procure să o comande din vreme, deoarece nu mai sunt decât foarte puține.

Scopul școlii de Sabat

Școala de Sabat este o organizație de întindere mondială și de mare importanță. Dintr'un început slab în primele zile ale mișcării advente, s'a dezvoltat într'un factor puternic în toate țările în cari se propovăduiește întreita solie îngerească. Afât în țara noastră cât și în câmpurile misionare cele mai depărtate, școala de Sabat a fost un mijloc minunat și deschizător de drumuri noi și la întemeierea Comunităților noi ea este care se organizează mai întâi.

Școala de Sabat se potrivește oricărei vârste și este un factor din cele mai principale la zidirea și întărirea lucrării noastre ca Comunitate, în diferite locuri. Influența ei este de mare folos pentru toate ramurile soliei. Ea cuprinde și pe membrul singuratic și-l pune într'o măsură oarecare în legătură cu lucrarea progresivă. Dar nici cea mai mare adunare de credincioși de oriunde nu se poate lipsi vreodată de necesitatea personală și nici de cea obștească a influenței școlii de Sabat. Vedem astăzi în lucrarea împărăției lui Dumnezeu, atât în țara noastră cât și în celelalte țări, în toate — în membri și în cele financiare — succesul direct al influenței școlii de Sabat și recunoaștem prin aceasta marea valoare a școlii de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Ea este cea mai mare instituție pedagogică din lucrarea noastră. Numărul ei de elevi se ridică la zeci de mii, cuprinzând toate vârstele, dela copilul gongănind până la moșneagul cu pas tremurător. Are mii de slujbași și învățători. Dar are numai un singur manual — Biblia. În școala de Sabat nu se fac examene de primire sau absolvire, nici nu se dau diplome, fiindcă niciun elev nu poate termina studiul. Este în stare să exercite lucrarea ei în toate țările de pe globul pământesc și în orice limbă, din regiunile înghețate ale cercului polar până în pustiile arzătoare ale Indiei sau în junglele dese ale Africei.

Ce este școala de Sabat?

Școala de Sabat nu este o organizație doar pentru copii sau tineret, creată în scopul studiului biblic, și care își ține adunările ei în Sabat. Școala de Sabat este o școală biblică, care să servească instruirii întregii Comunități. Numărul ei de membri cuprinde numărul total al obștei Comunității, precum și tineretul și copiii cari încă nu sunt membri, și chiar copiii de leagăn. Ea este o școală atât pentru adulți cât și pentru copii. Niciodată nu devenim prea bătrâni sau bogați în cunoștință ca să nu mai avem nevoie de a studia Cuvântul lui Dumnezeu, întipărand în mintea noastră adevărurile Sale

infinite. Școala de Sabat pregătește o masă cu hrană spirituală, potrivită atât gustului celor bătrâni cât și al tinerilor, și care poate fi mistuită ușor de fiecare.

Școala de Sabat trebuie organizată și condusă tocmai ca o adevărată școală. Faptul că are un caracter religios și e condusă în Sabat de slujbași și învățători, cari fac serviciile lor în mod gratuit, nu trebuie să ne dea prilej de a nesocoti importanța ei sau a neglija aplicația de principii și metode, cari sunt atât de importante dacă dorim să avem succes în arta învățurii sau a educației. O școală trebuie să aibă în slujbașii ei o conducere destoinică, disciplină și ordine între membri, capacitate la instruirea învățătorilor ei și un studiu zelos din partea elevilor. Pentru a putea trage adevăratul folos din învățăturile pe cari trebuie să le dea, trebuie să se aplice aceeași destoinicie și regulă, care se respectă în alte ramuri ale învățământului.

Raportul față de Comunitate

Școala de Sabat este un serviciu divin de Comunitate, fiind consacrat studiului biblic. Ținta ei este formarea caracterului printr'o cunoștință temeinică a Scripturii. Ea formează membri pentru serviciu; tinerilor și tinerelor li se dă ocazie de a vorbi pentru prima oară în public, a-și spune părerea și a fi liberați de orice teamă în mijlocul celor cari simt cu ei, neexistând critici. Tineretul de astăzi este Biserica de mâine. Fiecare generație are o datorie față de cea viitoare — datoria de a crește tineretul ei, și cu cât se apropie sfârșitul tuturor lucrurilor cu atât această datorie devine mai necesară. Faptul că mama își lasă copilașul să plece și-l încredințează școlii de Sabat, arată ce armonie există între școala de Sabat și Acela, care a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine!”

Pe când școala de Sabat este organizată astfel încât satisface nevoile tuturor, se potrivește în deosebi foarte bine pentru a face ca tineretul să aprecieze religia și Biblia. Forța care atrage un suflet la Dumnezeu, nu este o cunoștință teoretică despre Dumnezeu și Sfintele Scripturi, ci iubirea — acea iubire care recunoaște pe Dumnezeu ca Tată și omenirea păcătoasă ca copiii Săi. Ce iubește un copil? Iubește aceea ce îl bucură, ce-i face plăcere. Din punct de vedere al tineretului, datoria școlii de Sabat este de a prezenta religia și cunoașterea Bibliei ca ceva prețios, făcând ca Dumnezeu să apară așa cum este în realitate, iubitor și îndurător. Un copil cunoaște aceste calități, și ast-

fel școala de Sabat trebuie să radieze ceea ce atrage pe copii — veselie, lumină, frumusețea colorilor, sunete plăcute, ritm, expresii neofortate, dreptate, încredere, iubire.

Scopul școlii de Sabat

Următoarele citate din „Mărturii pentru școala de Sabat” conțin declarațiile hotărâtoare despre intenția lui Dumnezeu cu școala de Sabat:

„Ținta școlii de de Sabat să fie câștigarea de suflete“.

„Dacă școala de Sabat este bine condusă, este unul din mijloacele lui Dumnezeu de a aduce suflete la cunoștința adevărului“:

„Școlile noastre de Sabat nu sunt altceva decât cercuri biblice, și în datoria lor sfântă de a învăța adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, pot să facă mult mai mult decât ceea ce au făcut până acum.... Influența care vine de la școala de Sabat, trebuie să desăvârșască și să mărească Comunitatea, dar în niciun caz să nu fie îngăduit să neglijeze interesele Comunității“.

„Școala de Sabat trebuie să fie unul din mijloacele cele mai eficace pentru a aduce suflete la Hristos“.

Însă aceste citate de mai sus nu ne dau tot ce s'a scris despre acest subiect. Scopul școlii de Sabat este de a câștiga suflete pentru Hristos aducându-i la treapta cea mai înaltă în creșterea creștină. Lucrarea școlii de Sabat este în primul rând o lucrare de salvarea sufletelor. Mai ales această țintă sfântă să nu fie pierdută din vedere la întocmirea fiecărui program, la ținerea fiecărei școli de Sabat și la folosirea fiecărei hărți de țintă. Nu trebuie să existe o parte fără scop sau fără importanță în mecanismul școlii de Sabat și nici ceremonie fără folos. Chiar lucrurile cele mai mici trebuie examinate cu mare atenție din punctul de vedere al scopului școlii de Sabat.

VEȘTI BUNE

Adunarea de toamnă a Comitetului Conferinței Generale s'a ținut în Louisville, Kentucky de la 25 Octombrie până la 5 Noembrie, 1935. De la început și până la sfârșit, Adunarea a fost caracterizată printr'un spirit de unitate, iubire frățască și o arzătoare consacrare Lucrării lui Dumnezeu. În cuvântarea sa de deschidere, frațele Watson, președintele Conferinței Generale, a făcut un arzător apel către Comitet, și către întreaga obște a denominațiunii, pentru întoarcere de la plăcerile și frivolitățile, grijile și

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu atât pentru copil cât și pentru adult. Dovada divinității ei este faptul că se potrivește cu toate vârstele și cu toate condițiile vieții. Convertirea păcătoșilor și dezvoltarea creștinilor se atribuie în cea mai mare parte Cuvântul lui Dumnezeu, și numai studiul lui este inima întregii lucrări a școlii de Sabat. Dacă școala este bine condusă se va revărsa o așa de puternică influență asupra fiecărui cămin, încât turma va simți zilnic nevoia de a fi hrănită cu pâinea din cer. Dacă aruncăm o privire asupra subiectelor și cărților Bibliei, cari au fost studiate în ultimii ani atât în clasele celor adulți cât și în cele de copii, atunci vom găsi că este vorba de un număr extraordinar de mare de teme. Cel care a studiat lecțiunea în fiecare săptămână, de sigur nu este un elev mediocru la Biblie.

Formarea de lucrători

Influența directă a școlii de Sabat trebuie să fie formarea de lucrători. Puterea folosită în mod neobservat a unei școli bine conduse, înfăptuește acest lucru. După cum copiii și tineretul învață să iubească pe Dumnezeu prin școala de Sabat, tot atât de sigur vor fi cuprinși de dorința de a lucra pentru El. Prin toate mijloacele potrivite ar trebui să fie încurajați de a lua asupra lor, astfel de datorii, cari dezvoltă și întăresc caracterul creștin.

Punctele de mai jos, cari stau în armonie cu scopul școlii de Sabat, sunt numai o simplă propunere, fără a oferi ceva complet:

Școala de Sabat trebuie să educe pe fiecare elev:

1. Să studieze cu zel Biblia.
2. Să exprime clar ideile sale.
3. Să fie credincios în executarea datoriilor primite.
4. Să folosească influența sa personală numai spre bine.
5. Să dea dovadă de un spirit de lepădare de sine.

păcatele lumii spre a căuta împărăția lui Dumnezeu și dreptatea ei din toată inima.

Rapoarte îmbucurătoare au fost prezentate acestei Adunări de către bărbați din diferite părți ale lumii. Este foarte clar că Dumnezeu lucrează asupra inimilor bărbaților și femeilor îndemnându-i să caute mântuirea pentru sufletele lor. În Africa de Sud, ni s'a spus că mai mult de o sută de mii de oameni au luat parte la Adunările noastre Anuale din anul acesta. La una din aceste Adunări erau de față peste

douăsprezece mii de oameni, și la alta mai mult de optsprezece mii. Acum câțiva ani frații noștri au fost foarte bucuroși când au văzut câteva sute de inși venind la aceste Adunări. Ei au rămas înmărmuriți când au văzut cele ce se întâmplă acum.

Fratele Rogers, secretarul departamentului statistice de la Conferința Generală, a prezentat un interesant și luminător raport din care extragem următoarele date:

„Acesta este al șaptezeci și doilea Raport Statistic al denominațiunii, și el arată că numărul membrilor celor 7.818 Comunități se ridică până acum la 404.509. Aceasta înseamnă un câștig de 119.216 în cursul celor șase ani trecuți; sau 20.358 în cursul anului 1934.

„Noi facem acum lucrare în 325 țări și insule prin 23.753 evangheliști și lucrători din instituții, cari folosesc în lucrarea lor 539 limbi și dialecte. Immuțirea limbilor de la 1926 este de 283, sau o nouă limbă adăugată cam la fiecare zece zile de la 1926 încoace. Creșterea în țări și insule în cari am început lucrarea în 1934 este de 30, și numărul limbilor noi în cari s'a început lucrarea tot în acel an este de 35.

„Lucrarea aceasta e dusă în lumea întreagă prin douăsprezece Diviziuni, cuprinzând 70 Uniuni; 144 Conferințe; 318 misiuni, un total de 544 instituții evanghelistice, și folosind 11.642 lucrători evanghelistici, împreună cu 443 alte instituții, în cari sunt angajați 12.111 persoane, un total de 23.753 lucrători, sau o persoană lucrând activ pentru fiecare șaptesprezece membri ai Comunității.

„Literatura denominațională se tipărește acum în 169 limbi; și cumpărarea doar a câte unui singur exemplar din fiecare fel din această

literatură ar costa 313.050 lei. Literatura aceasta este produsă de 69 Edituri, folosind 1.090 persoane, și este răspândită de 3.264 colprotori.

„Există 2.130 școli primare; 214 școli superioare, cu un total de 5.355 învățători, și 97.742 elevi; sau un elev la fiecare 4.14 membri ai Comunității.

„Avem 69 sanatorii, 62 săli de tratament și dispensării, un total de 131 instituții în cari sunt îngrijiți bolnavii, folosind 5.066 medici și îngrijitori de bolnavi; fiind tratați în cursul anului 451.549 persoane“.

Casierul Conferinței Generale, fratele J. F. Shaw, a raportat o ușoară creștere în intrările Conferinței Generale pentru anul acesta. De aceea, a fost cu puțință Comitetului să acorde o oarecare sporire a acordărilor pentru mai multe câmpuri misionare. După greaua și neplăcuta experiență a celor cinci ani trecuți când din pricina crizei financiare era necesar să reducem acordările pentru diferitele câmpuri, am fost foarte fericiți când Comitetul a găsit cu puțință a se începe din nou o sporire a acordărilor pentru multe câmpuri. Evenimentul acesta a adus bucurie și îmbărbătare tuturor celor de față. Gândiți-vă ce bucurie va aduce vestea acestei hotărâri în inimile iubiților noștri misionari din lumea întreagă cari au tot așteptat și s'au rugat pentru cât de puține noi forțe cari să se alătore lor în vederea grăbirii secerișului!

Spiritul Comitetului de Toamnă 1935 credem că va pătrunde până în cele mai îndepărtate câmpuri și va însemna mult pentru viitorul lucrării acesteia întinsă în lumea întreagă. Slujbașii Conferinței Generale fac totul cu puțință pentru a menține mișcarea Adventă pe cărare și a o conduce spre împărăția veșnică.

A. V. Olson.

Grăbiți-vă și cereți cât mai din vreme

Imnuri Creștine

fără note, deoarece nu au mai rămas decât foarte puține. Nu uitați că în această carte de imnuri găsiți și cântările din „Flori de lăcrămioare“, cum și o mulțime de cântări pentru copii.

Prețul 80 lei, legată frumos în pânză.

Oricine își poate procura acum scule de apicultură (albinărit) cu 20% mai ieftin ca în timpul verii.

Prese pentru faguri; centrifugă (extractor de miere din faguri); gratii (separatorii pentru trântori); afumători; măști din sârmă; rulete pentru însărmant fagurii; sârmă specială în acest scop, și altele. De asemenea vă puteți procura mașini pentru cusut, de ocazie, cu preț foarte ieftin. Iosif Tonchevici, Str. Cuza-Vodă 175. Piatra-Neamț.

Cereți catalogul.

Către toți Slujitorii Evangheliei, Slujbașii și membrii Comunităților din Uniunea Română A. Z. Ș.

Cu ocazia ținerii ședinței Comitetului Diviziunii Europene de Sud, care a avut loc în Zagreb, Jugoslavia, dela 10—17 Decembrie 1935, toți membrii Comitetului, în unanimitate de acord, au hotărît să se trimită următoarea

SOLIE

Deoarece credem că sfârșitul tuturor lucrurilor s'a apropiat și că Dumnezeu prin Cuvântul Său și mărturiile Duhului Său, precum și prin lucrările Sale chiamă Biserica Sa să se ridice și să se îmbrace cu putere pentru încheierea lucrării Sale pe întreaga față a pământului.

Noi, reprezentanții lucrării din Diviziunea Sud Europeană, adunați în Consiliul de Iarnă la Zagreb, Jugoslavia, 10 la 17 Decembrie, 1935, odată cu trimeterea salutărilor noastre pline de iubire conlucrătorilor noștri și membrilor Conferințelor și misiunilor noastre, ne unim în a invita pe lucrătorii noștri și pe membrii Comunităților noastre de pretutindeni la o mai strânsă umblare împreună cu Dumnezeu și în același timp prezentăm următoarea solie și următorul apel călduros.

După cum ne-au avertizat Scripturile că se va întâmpla, vrăjmașul sufletelor noastre, s'a coborât având mânie mare, știind că mai are numai un timp scurt. Domnește pretutindeni un spirit lumesc. Mulți iau numai înfățișarea temerii de Dumnezeu. Lucrurile acestea constituiesc o primejdie atât pentru lucrătorii cât și pentru credincioșii noștri. Socotim deci că într'un timp ca acesta e nevoie să fie atrasă atenția la următoarele lucruri pe cari Comunitatea să le cerceteze cu deamănuntul:

1. In vârtejul de griji și necazuri cari asaltează omenirea, Dumnezeu știa că omul ar fi ispitit să piardă din vedere sfânta însemnătate a ținerii Sabatului. De aceea El a zis: „Adu-ți aminte de ziua Sabatului ca să o sfințești“. De aceea să avem grijă și să onorăm pe Domnul ținând cu adevărat Sabatul, „neurmand căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării“, ci socotind Sabatul „desfătarea“ ta atunci când el se arată în fiecare săptămână.

2. In vremurile acestea primejdiuoase și pline de ispite avem nevoie de tovărășia și de sprijinul celor credincioși ca și noi. De aceea ar trebui să prețuim foarte mult privilegiul de

a fi membri ai bisericii și de a fi în legătură cu biserica Domnului „nepărăsind adunarea noastră cum obișnuesc unii să facă, ci îndemnându-ne unii pe alții și cu atât mai mult cu cât vedem că ziua se apropie“.

3. Un cămin creștin bine rânduit este un argument puternic în sprijinul realității religiei creștine. Succesul în viața și lucrarea bisericii depinde într'o mare măsură de credincioșia în viața și răspunderile familiei. Suntem nevoiți să recunoaștem că delăsarea în cele morale care domnește și sporește în jurul nostru are oarecari urmări și printre noi. Observăm cu teamă creșterea numărului divorțurilor din lume și sporirea nepăsării față de sfântul legământ al căsătoriei chiar și printre unii dintre cei cari se numesc creștini, și de aceea îndemnăm pe membrii bisericii noastre să vegheze și să fie credincioși în privința aceasta.

4. Scripturile învață pe credincios să privească la corpul său ca la templul Duhului Sfânt. De aceea reamintim credincioșilor noștri de pretutindeni că folosirea berei, vinului și a altor băuturi alcoolice, ca și a tutunului sub orice formă, sunt probe pentru ca cineva să fie membru al Comunității Adventiștilor de Ziua Șaptea.

5. In administrarea bisericii e uneori nevoie să se lucreze cu membri greșiți a căror purtare e așa că nu poate fi aprobată de biserică. Lucrul acesta e necesar pentru curățenia și bunul mers al trupului lui Hristos. Biserica lui Hristos nu trebuie să fie lăsată să aibă un nume rău îngăduindu-se să rămână printre membrii ei persoane a căror viață și purtare nu este în armonie cu principiile și idealurile ei stabilite.

Deși stăruim ca în administrarea disciplinei bisericesti să se lucreze cu multă băgare de seamă în toate Comunitățile noastre, invităm pe toți predicatorii noștri și comitetele Comunităților noastre, precum și pe toți membrii noștri credincioși să apere numele cel bun al bisericii folosind înțelepțește măsurile discipli-

nare oridecâteori și oriunde se ivește o stare de lucruri care cere astfel de măsuri.

„De aceea, frați iubiți, fiți statornici, necliniți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, ca

unii cari știți că lucrul vostru nu este zadarnic în Domnul“. „Creșteți în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos“.

BULETINUL ZECIMII

Niciun timp mai important

„Niciodată nu a fost în istoria lucrării noastre un timp mai important decât cel de față. Solia capitolului al treilea din Maleahi vine la noi prezentându-ne nevoia sincerității în legăturile noastre față de Domnul și față de lucrarea Sa. Frații mei, banii pe cari îi folosiți spre a cumpăra, a vînde și a dobândi un câștig vă vor fi un blestem dacă rețineți dela Domnul aceea ce este al Lui. Mijloacele încredințate vouă pentru înaintarea lucrării Domnului trebuie să fie folosite pentru vestirea Evangheliei în toate părțile lumii“. — „Mărturii“, Vol. IX, p. 53.

Ce lucru face pe oameni săraci?

„Nu darea înapoi lui Dumnezeu a celor ale Sale face pe oameni săraci, ci reținerea este care duce la sărăcie“. — „Mărturii“, Vol. VI, p. 449.

Zecimea nu este pentru împrumuturi

„Fie ca nimeni, când ajunge în vreo strămătorare, să nu ia banii consacrați scopurilor sfinte, și să-i întrebuințeze pentru folosul său propriu, innăbușîndu-și conștiința spunând că el va pune la loc totul mai târziu. Mult mai bine ar fi ca cheltuielile să fie reduse spre a corespunde cu venitul, a restrânge dorințele și a trăi în cadrul mijloacelor, decât să folosești banii Domnului pentru scopuri pământești... Dumnezeu a dat îndrumări deosebite cu privire la folosirea zecimii... Nimeni să nu se simtă liber a-și reține zecimea, pentru a o folosi după propria sa găsimă cu cale. Ei nu trebuie să o folosească pentru ei așa cum le vine, și nici să nu o dea pe ceea ce li se pare lor potrivit, chiar pe ceva ce poate că ei privesc ca fiind lucrarea Domnului... Dumnezeu dorește ca toți ispravnicii Lui să fie credincioși în lucrările lor dumnezeiești“. — „Mărturii“, Vol. IX, pp. 247. 248.

Este planul ceresc ca oamenii să redea Domnului aceea ce este al Lui; și lucrul acesta este atât de lămurit arătat încât bărbații și femeile nu au nicio scuză pentru înțelegerea greșită și neîmplinirea răspunderilor pe cari Domnul le-a pus asupra lor“. — „Mărturii“, Vol. VI, p. 387.

O solie lămurită

„O solie foarte lămurită și hotărîtă mi-a fost dată pentru credincioșii noștri. Eu sunt îndemnată să le spun că ei fac o greșeală folosind zecimea în diferite scopuri, cari, deși, bune în ele înșile, nu sunt însă scopul pentru care a zis Domnul ca să fie folosită zecimea. Cei ce folosesc zecimea în felul acesta, se depărtează de orânduirea Domnului. Dumnezeu va trimite judecată pentru aceste lucruri... Zecimea este sfântă, deosebită de Dumnezeu pentru Sine. Ea trebuie să fie adusă în visteria Sa pentru a fi folosită în vederea sprijinirii serviciilor Evangheliei în lucrarea lor“. — „Slujitorii Evangheliei“, p. 226.

Izvorul binecuvântării

„Sistemul zecimilor și al darurilor a fost plănuit pentru a întipări în mintea oamenilor un mare adevăr — că Dumnezeu este izvorul oricărei binecuvântări față de creațiile Sale, și că Lui se datorește darurile cele bune ale providenței Sale“. — „Patriarhi și profeți“, p. 525.

Ora Tabitei din luna Februarie UNIRE

1. Hristos, în rugăciunea Sa din Ioan 17, Se ruga pentru unire în Biserică. Numai în felul acesta copiii lui Dumnezeu pot fi o binecuvântare pentru lumea pierdută. Prin unirea celor convertiți, bărbați și femei, Biserica își poate face misiunea sa în lumea aceasta. Isus și ucenicii vorbesc prin anumite exemple despre această unire: vița și mlădițele, Ioan 15, 5. Mădularile corpului. 1 Cor. 12, 27.

II. *De ce dorește Dumnezeu să aibă o Biserică unită?*

1. Unirea este de origină divină.
2. Dumnezeu este Unul singur. Marcu 12, 29.
3. Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh lucrează în unire:

La creațiune: Dumnezeu Tatăl era marele plănuitor și ziditor, iar Fiul aducea la îndeplinire cele plănuite de Tatăl; El executa planul.

În răscumpărare: Dumnezeu Tatăl dorește să salveze pe omul căzut (Ioan 3, 16), iar Fiul Se sacrifică de bunăvoie pentru acest lucru. Filipeni 2, 5—8. Spiritul Sfânt a pregătit prin profeți împlinirea planului de mântuire. 2 Petru 1, 21.

4. Scopul lucrării de salvare a lui Dumnezeu este unirea celui căzut cu Sine.

- a) Căderea în păcat. Gen. 3, 15, 16.
- b) Dumnezeu dă imediat făgăduința că va nimici păcatul care desparte pe om de El; între primii oameni aceasta era dorința de căpetenie a fiecăruia.
- c) Core și adepții lui sunt nimiciți, fiind dovediți ca vrăjmași ai unirii. Numeri 16, 31—35.
- d) Isus și ucenicii Lui. Ioan 6, 67—68. Isus este centrul în jurul căruia se adună toți urmașii Lui.

5. Cuvântul lui Dumnezeu cere să fie unire în Comunitatea Sa.

a) Dacă mădularile nu sunt unite sau dacă vreunul este paralizat, corpul este expus multor suferințe, chiar nimicirii. 1 Cor. 12, 27.

b) Cercul Tabita este un mădular de mare importanță în corpul lui Hristos.

c) Poruncă nouă vă dau. Ioan 13, 34.

d) Indemnuri. Rom. 12, 10; Efes. 4, 3—6; 1 Petru 1, 22.

6. Metoda divină pentru ajungerea la unire.

a) Impăciuire. Matei 5, 23, 25.

b) Prin unire, fiii și fiicele lui Dumnezeu fac ca puterea lui Satana să slăbească și să dispară.

III. *Dumnezeu dorește să binecuvinteze lucrarea mâinilor noastre.*

Să trăim deci în unire ca să avem succes. Să cerem dela El Duhul unirii. Unde este unire, puterea crește.

I. Mihailov.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Ora misionară din luna Martie SALVAT PENTRU A SALVA

(Studiu din Mărturii.)

1. *Fiecare membru e chemat să lucreze.* — „Fiecăruia, pe dată ce a intrat în rândurile celorlalți prin pocăință, trebuie să i se și arate postul datoriei sale“. — „Mărturii pentru Comunitate“, Vol. 7, p. 30.

„Dumnezeu cheamă la serviciul Său pe fiecare membru al Comunității: . . . Fiecare trebuie să învețe să lucreze, și să stea la postul său ca purtător de sarcini. Fiecare membru adăugat Comunității trebuie să fie un agent mai mult pentru îndeplinirea marelui plan al Mântuirii“. — *Id.*, Vol. 8, p. 47.

2. *Fiecare are o misiune.* — „Fiecăruia i s'a incredințat o lucrare personală, și nimeni nu poate fi înlocuitorul altuia. Fiecare are o misiune de o minunată însemnătate, pe care el nu poate să o neglijeze sau să o ignoreze, deoarece îndeplinirea ei aduce fericita mântuire a câtorva suflete, iar neglijarea ei e nenorocirea cuiva pentru care a murit Hristos“. — *E. G. White, in Review and Herald, 12 Dec. 1893.*

3. *Care este rolul fiecărui membru.* — „Cel ce devine fiu al lui Dumnezeu trebuie ca de aci înainte să privească la sine ca fiind o verigă în lanțul aruncat spre salvarea lumii, una cu Hristos în planul îndurării Sale, lucrând cu El spre a căuta și salva pe cei pierduți“. — „Pe urmele Marelui Medic“, p. 280.

4. *Toți vor găsi ceva de făcut.* — „Toți trebuie să găsească ceva de făcut. Nimeni să nu creadă, că nu poate găsi vreun loc, în care să lucreze pentru Hristos. Mântuitorul Se identifică cu fiecare copil al omenirii. Ca noi să putem deveni membri ai familiei cerești, El S'a făcut membru al familiei pământesti. El este Fiul omului, și astfel este frate cu fiecare fiu sau fiică a lui Adam. Urmașii Săi nu trebuie să se simtă detașați de lumea pieritoare din jurul lor. Ei sunt o parte din marea până a omenirii, și cerul privește la ei ca fiind în același timp și frați cu cei păcătoși, și frați cu cei sfinți“. — „Pe urmele Marelui Medic“, p. 104.

5. *Care este singura cale de a crește în har.* — „Singura cale de a crește în har, este de a lucra cu inimă în marea lucrare pe care Hristos ne-a incredințat-o și de a pune mult interes la extinderea cea mai mare a puterilor noastre de a fi spre ajutor și binecuvântarea acelor, cari au nevoie de ajutorul ce noi le putem da. Aceasta e singura cale, ca noi să putem crește în harul și cunoștința lui Isus Hristos. Creștinii cari cere neconținți în seriozitate, în zel, în căldură, în iubire — creștinii aceștia nu vor ajunge niciodată la apostazie. Ei ajung să se identifice tot mai mult cu Mântuitorul, în toate planurile Sale. Ei sunt părtași de fire dumnezeiască, scăpând de stricăciunea care este în lume din cauza poftelor. Înțelepciunea lor și îndemnarea lor de a lucra, se desvoltă. Ei sunt gata să se angajeze în întreprinderile cele mai active și nu au loc pentru trândăvie; ei nu pot găsi loc pentru stagnare“. — *E. G. White in „Review and Herald“, 7 Iunie 1887.*

6. *Ce s'ar fi întâmplat dacă fiecare și-ar fi făcut datoria.* — „Dacă fiecare ostaș al lui Hristos și-ar face datoria sa, dacă fiecare sentinelă de pe zidurile Sionului ar fi dat cu trâmbița un sunet sigur și lămurit, atunci lumea ar fi putut auzi mai de vreme solia de avertizare. Dar lucrarea a rămas cu ani de zile înapoi, în vreme ce oamenii au dormit, Satana a înaintat pe furiș contra noastră“. — „Mărturii pentru Comunitate“, Vol. 9, p. 29.

7. *Fiecare primește lucrul său.* — „Nu este membru al Comunității, căruia să nu i se fi incredințat

ceva, pentru care el este responsabil. Toți din familia lui Dumnezeu sunt, sau lucrători, sau leneși în viața Sa.... Fiecaruia îi e dat lucrul său și Dumnezeu nu va scuza pe nimeni. El cere să I se dea înapoi, corespunzător cu darurile acordate; și fidelitatea fiecărui suflet e dovedită prin felul în care folosește bunurile Domnului Său. — E. G. White, in „Review and Herald“, din 11 Aug. 1891.

8. *Salvat pentru a salva.* — „Toți cei orânduți pentru viața lui Hristos, sunt orânduți de a lucra pentru salvarea semenilor lor. Inima lor va bate în unison cu inima lui Hristos. Același mare dor după suflete, pe care l-a avut El, se va manifesta și în ei. Nu toți pot ocupa același loc în lucrare, dar e un loc și o lucrare pentru toți“. — „Parabolele lui Hristos“, p. 300.

9. *Indemnuri date fiecărui membru în Comunitate.* — „Faceți ca toți, câți cred adevărul, să înceapă să lucreze. Faceți lucrarea care este mai aproape de voi.... Dacă membrii Comunității, fără deosebire, se vor ridica, să facă lucrarea, pe care ei pot să o facă... fiecare văzând cât poate el face întru câștigarea sufletelor pentru Hristos, vom vedea pe mulți părăsind rândurile satanei, spre a lua poziție sub stindardul lui Hristos. Dacă poporul nostru va lucra după lumina, care ne este dată în aceste puține cuvinte de instrucțiune, vom vedea cu siguranță mântuirea lui Dumnezeu. Redestepări minunate vor urma. Păcătoșii vor veni la pocăință, și multe suflete se vor adăuga Comunității“. — „Mărturii pentru Comunitate“, Vol. 8, p. 246.

10. *Cine se interesează de lucrarea fiecărui membru.* — „Tot cerul privește cu un interes intens către Comunitate, spre a vedea ce face fiecare membru în parte întru luminarea celor ce sunt în întunec“. — E. G. White, in „Review and Herald“, din 27 Februarie, 1894.

ANUNȚURI

Facem cunoscut prin aceasta că birourile Conferinței Muntenia de Est, s'au mutat dela vechea adresă Str. Domnița Bălașa No. 46, și rugăm pe frați ca de astăzi înainte orice corespondență să fie trimisă la noua adresă, adică: *Str. Banu Manta No. 81. Ploiești.*

...

Caut loc de ucenic la un frate croitor bun, pentru băiatul meu Lucian, de 13 ani, absolvent a 5 clase primare; băiat foarte vioiu. Prefer la croitor de oraș; însă aș consimți și pentru la țară. Adresa: *Costică Zechici, Com. Seaca Jud. Teleorman.*

...

De vânzare una mașină de tricotaj, sistem Zimmernann No. 5/60 cu 2 conducătoare. Cei interesați pot veni să se convingă de buna stare și perfectă funcționare a mașinii. Adresa: *Ioan Bușcă, Com. Băduleasa, Jud. Teleorman. Of. Sălcia.*

...

Cine știe ceva despre sora Eliza Carol Veg, care a aparținut Comunității Viperesti, este rugat a comunica pe următoarea adresă: *N. R. Mazilu, Com. Viperesti, Buzău.*

...

Se caută o soră, fată, sau femeie, dându-i-se Săbatul liber, la o familie în orașul Pitești. Doritoarele de a ocupa acest loc să scrie la următoarea adresă: *Florea Postelnicescu Str. Smărdan No. 20, Pitești;* și să nu vină până ce nu primește răspuns.

Adormiți în Isus

Copila *Floarea*, în etate de 11 luni, fiica fratelui Marin Andrei din Comunitatea Săpata de Jos, a fost chemată la odihnă de Domnul Isus în ziua de 4 Martie 1935. Nădejdea cea minunată că Domnul va purta de grija acestei micuțe și o va reda părinților ei credincioși, este ceea ce a îmbărbătat inima lor.

D. Paraschiv.

Sora *Ana Donic*, membră a Comunității Soncăuți din Jud. Hotin, a adormit în Domnul Isus pe ziua de 22 Iunie 1935. Născută în 1907, a fost botezată în această credință la 6 Ianuarie 1929. Tot în acest an a și intrat în lucrarea de colportaj în care a activat până în Aprilie 1932. Zelul cu care a săvârșit lucrarea de colportaj a rămas ca un monument de amintire pentru toți cei cari o cunosc, căci prin lucrarea ei s'a întemeiat Comunitatea Soncăuți. A fost un model în toate. Boala internă ce i-a pricinuit moartea, se datorește în mare parte persecuțiilor pe care le-a avut de suferit pentru credința Evangheliei. Adormind însă în credința bunului nostru Mântuitor, pentru care nu a cruțat nicio osteneală, faptele ei o urmează și se va bucura de ele atunci când se va întâlni în cer cu aceia cari au aflat calea vieții ca rezultat al străduințelor sale.

A. Popov.

Fetița *Luța M. Puțoreanu*, din Com. Vârvoru, Jud. Dolj, a adormit în Domnul pe ziua de 30 August 1935. Deși avea numai doi ani, totuși făcea mângâierea părinților, spunându-le: „Tată, vino să facem „amin““. Părinții adânc îndurați, fiindcă le era singura copilă, se mângâie cu speranță sigură că, la venirea Domnului, când îngerii vor pune pe copilași în brațele mamelor lor, se vor bucura cu ea în veșnicie.

I. I. Ghiorghisor.

Fratele *Pescariu*, membru al Comunității Capul-Codrului, a adormit în Domnul pe ziua de 19 Noembrie, 1935, în etate de 79 de ani. Fiind singurul din familia sa care primise această credință adventă, cu câteva zile înainte simțind că va adormi în Domnul, a rugat pe fiica lui mai mare ca să aibă grijă să fie înmormântat de către predicatorul adventist, lucru ce fiica sa l-a împlinit întocmai. Dotința arzătoare pe care o avea în timpul vieții, ca anume fiica sa să se alăture de Isus în această nădejde adventă, sperăm a se realiza, pentru ca bucuria tatălui în cer să fie deplină, când, ridicat odată din pulberea pământului la glasul lui Isus, va avea bucuria negrăită de a-și vedea alături de el și pe această fiică, la fel ca și pe toate celelalte rude ale sale.

V. R. Reinheimer.

Copilul *Daniel Paraschiv*, fiul fratelui predicator D. Paraschiv din Turnu-Măgurele, în etate de 10 luni, a fost chemat la odihnă pe ziua de 19 Decembrie 1935, după o scurtă dar mare suferință.

Este adevărat că durerea pe care au simțit-o părinții, cari doteau ca acest copilăș al lor să ajungă un Daniel în ce privește credința în Isus, a fost destul de mare; totuși făgăduințele cele minunate ale Cuvântului divin sunt ca un întdelemn alinător al rănilor pe cari urmările păcatului le fac în trupul nostru. De aceea, având temeinică nădejde în împlinirea făgăduinții sublimă a creștinului, că va veni o zi când copilășii vor fi redați, în împărăția slavei, părinților credincioși spre bucuria tuturor, părinții copilășului privesc cu încredere spre această zi, mângându-se.